

In dankbare herinnering aan

AN DRIESSEN-HUBERS

weduwe van
Gerrit Driessen

* 2-4-1938
Groesbeek

† 15-1-2024
Groesbeek

Nadat dementie geconstateerd was kon ons mam – met hulp van familie en thuiszorg – nog lang thuis blijven wonen, maar anderhalf jaar geleden ging dat niet meer: ze verhuisde naar De Meent. Toen ze bij een val haar heup brak, kwam haar sterven ineens snel op ons af. We namen afscheid van haar, verdrietig, maar ook dankbaar dat haar lijden voorbij was. Met veel liefde denken we aan haar terug.

An was de oudste van 14 kinderen van Frans Hubers en Zus Lamers. Ze groeide op aan de Grafwegen, op de boerderij. Van alle kinderen werd verwacht dat ze de handen uit de mouwen staken, en voor An betekende dat dat ze een deel van de zorg voor de jongere broers en zussen op zich nam. Dat zorgen is ze altijd blijven doen.

Op haar 15^e ontmoette ze Gerrit, op de Groesbeekse kermis. Met hem is ze in 1965 getrouwd en op de Herwendaalseweg gaan wonen. Toen daar later Eric en Josee bij kwamen, was het gezin compleet.

Ons mam was er altijd voor ons. Een kop thee met een koekje stond klaar als wij uit school kwamen, vriendjes waren welkom. Ze verstelde lang kleding voor de winkel van haar zwager en werkte met plezier in de grote tuin. Ze maakte kleertjes voor haar broers en zussen, daarna

(en net iets te lang!) voor ons en toen nog voor de kleindochters. En al die familie! Bijna iedere dag zag ze wel iemand voor een kop koffie, een ritje naar “ons moet” of de stad, een fietstocht of een wandeling. Ze genoot hiervan en was daarna weer van alles op de hoogte.

An genoot ook als oma. Ze heeft jarenlang op dinsdag opgepast op Maaïke en Karlijn, en Fenne en Timme brachten altijd een lach op haar gezicht. Toen bij Gerrit Parkinson geconstateerd werd, ging veel van haar aandacht naar hem. Eerst thuis, en toen dat niet meer ging op Dekkerswald. Vier jaar lang was ze daar elke middag. Dit was een zware tijd, maar gelukkig was Gerrit altijd opgewekt en wist de familie hem daar goed te vinden.

Ons mam had niet veel nodig. Ze was bij uitstek ‘gewoon’ en bescheiden en vond van ons dat wij ook maar gewoon moesten doen. Maar ze wist wel wat ze wilde en kon tot op haar laatste dag op De Meent nog best koppig zijn. Haar dementie bracht veel zorgen met zich mee, ze kon daar erg verdrietig om zijn. Gelukkig stond ook toen ze op De Meent woonde haar familie altijd en vanzelfsprekend klaar. Zij zijn tot op het allerlaatst een geweldige steun geweest, zowel voor An als voor ons!

Mam, oma, An: dank je wel voor alles wat je voor ons hebt gedaan en betekend.

Eric en Maud
Fenne, Timme
Josee en Paul
Maaïke, Karlijn

Hartelijk dank voor alle liefde en steun die An van jullie en van zoveel anderen mocht ontvangen.